Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 6 lutego 2020 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Zamówienia publiczne – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuł 10 lit. h) – Artykuł 12 ust. 4 – Wyłączenia szczególne dotyczące zamówień na usługi – Usługi w dziedzinie obrony cywilnej, ochrony ludności i zapobiegania niebezpieczeństwom – Organizacje lub stowarzyszenia o charakterze niekomercyjnym – Usługa zwykłego transportu medycznego oraz transportu ratowniczego – Uregulowanie regionalne nakładające w pierwszej kolejności obowiązek skorzystania z partnerstwa między instytucjami zamawiającymi – Swoboda państw członkowskich w zakresie wyboru sposobu świadczenia usług – Ograniczenia – Obowiązek uzasadnienia

W sprawie C-11/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Consiglio di Stato (radę stanu, Włochy) postanowieniem z dnia 26 lipca 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 7 stycznia 2019 r., w postępowaniu:

Azienda ULSS n. 6 Euganea

przeciwko

PIA Opera Croce Verde Padova,

przy udziale:

Azienda Ospedaliera di Padova,

Regione Veneto,

Croce Verde Servizi,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: S. Rodin, prezes izby, D. Šváby (sprawozdawca) i N. Piçarra, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: włoski.

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu Pia Opera Croce Verde Padova – A. Veronese oraz R. Colagrande, avvocati,

– w imieniu rządu rumuńskiego – C.R. Canțăr oraz S.A. Purza, w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej – G. Gattinara, P. Ondrůšek oraz L. Haasbeek, w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy w drodze postanowienia z uzasadnieniem zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

Postanowienie

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 10 lit. h) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65) w związku z motywem 28 tej dyrektywy oraz art. 12 ust. 4 wspomnianej dyrektywy.

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Azienda ULSS n. 6 Euganea (agencją będąca lokalną jednostką wykonującą zadania z zakresu ochrony zdrowia i spraw socjalnych nr 6 Euganea, Włochy, zwaną dalej „AULSS nr 6") a Pia Opera Croce Verde Padova (instytucją charytatywną Zielony Krzyż w Padwie, Włochy, zwaną dalej „Croce Verde") w przedmiocie udzielenia zamówienia na usługi transportu sanitarnego pacjentów poddawanych hemodializie z AULSS nr 6 i Azienda Ospedaliera di Padova (ośrodka szpitalnego w Padwie, Włochy).

Ramy prawne

Dyrektywa 2014/24

3 Motywy 2, 5, 28, 31 i 33 dyrektywy 2014/24 stanowią:

„(2) Zamówienia publiczne odgrywają kluczową rolę w strategii »Europa 2020« zawartej w komunikacie Komisji [Europejskiej] z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowanym »Europa 2020, Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu« […] jako jeden z instrumentów rynkowych wykorzystywanych w celu osiągnięcia inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, przy jednoczesnym zagwarantowaniu najbardziej efektywnego wykorzystania środków publicznych. W tym celu należy zmienić i zmodernizować przepisy dotyczące zamówień publicznych przyjęte na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/17/WE [z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. 2004, L 134, s. 1)] oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/18/WE [z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. 2004, L 134, s. 114)], aby zwiększyć efektywność wydatków publicznych, ułatwiając w szczególności udział małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w zamówieniach publicznych, oraz aby umożliwić zamawiającym lepsze wykorzystanie zamówień publicznych dla wsparcia wspólnych celów społecznych. Istnieje również konieczność doprecyzowania podstawowych pojęć i koncepcji w celu zapewnienia pewności prawa oraz uwzględnienia niektórych aspektów powiązanego i utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[…]

(5) Należy przypomnieć, że żaden przepis w niniejszej dyrektywie nie zobowiązuje państw członkowskich do zlecania podmiotom zewnętrznym świadczenia usług, które chcą świadczyć samodzielnie lub zorganizować w sposób inny niż w drodze zamówień publicznych w rozumieniu niniejszej dyrektywy. […]

[…]

(28) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do niektórych usług ratownictwa, gdy są one wykonywane przez organizacje lub stowarzyszenia o charakterze niekomercyjnym, gdyż trudno byłoby zachować szczególny charakter takich organizacji, gdyby usługodawców trzeba było wybrać zgodnie z procedurami określonymi w niniejszej dyrektywie. Niemniej jednak wyłączenia tego nie należy stosować szerzej niż jest to absolutnie konieczne. Należy zatem wyraźnie określić, że usługi transportu sanitarnego pacjentów nie powinny być objęte wyłączeniem. W tym kontekście trzeba również sprecyzować, że grupa 601 w CPV [»Wspólnym słowniku zamówień« (Common Procurement Vocabulary)] »Usługi w zakresie transportu drogowego« nie obejmuje usług transportu sanitarnego, które są objęte w CPV klasą 8514. Należy zatem doprecyzować, że usługi objęte w CPV kodem 85143000-3, obejmujące wyłącznie usługi transportu sanitarnego pacjentów, powinny podlegać szczególnemu systemowi przewidzianemu dla usług społecznych i innych usług (zwanemu dalej »łagodniejszym reżimem«). W związku z tym zamówienia mieszane na świadczenie usług transportu sanitarnego zasadniczo również podlegałyby łagodniejszemu reżimowi, jeżeli wartość usług transportu sanitarnego pacjentów byłaby większa niż wartość innych usług transportu sanitarnego.

[…]

(31) Istnieje znaczna niepewność prawna co do tego, w jakim stopniu umowy w sprawie zamówień zawarte pomiędzy podmiotami sektora publicznego powinny podlegać przepisom dotyczącym zamówień publicznych. Stosowne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest interpretowane w różny sposób przez poszczególne państwa członkowskie, a nawet przez poszczególne instytucje zamawiające. Dlatego też konieczne jest doprecyzowanie, w jakich przypadkach umowy zawierane w obrębie sektora publicznego nie podlegają obowiązkowi stosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych.

Wyjaśnienie takie powinno być zgodne z zasadami określonymi w stosownym orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Sam fakt, że obie strony umowy są organami publicznymi, nie wyklucza […] zastosowania przepisów dotyczących zamówień. Zastosowanie przepisów dotyczących zamówień publicznych nie powinno jednak zakłócać swobody organów publicznych w zakresie wykonywania powierzonych im zadań dotyczących usług publicznych poprzez wykorzystanie ich własnych zasobów, co obejmuje możliwość współpracy z innymi organami publicznymi.

Należy zagwarantować, że żadna współpraca publiczno-publiczna podlegająca wyłączeniu nie skutkuje zakłóceniem konkurencji w odniesieniu do prywatnych wykonawców, w zakresie, w jakim współpraca taka stawia prywatnego usługodawcę w sytuacji przewagi nad jego konkurentami.

[…]

(33) Instytucje zamawiające powinny mieć możliwość postanowienia o wspólnym świadczeniu swych usług publicznych w drodze współpracy bez konieczności zastosowania konkretnej formy prawnej. Taka współpraca może obejmować wszystkie rodzaje działalności związane z wykonaniem usług oraz obowiązków nałożonych na uczestniczące instytucje lub przyjętych

przez te instytucje, takich jak obowiązkowe lub dobrowolne zadania władz lokalnych lub regionalnych lub usługi powierzone konkretnym organom na mocy prawa publicznego. Usługi świadczone przez poszczególne uczestniczące instytucje nie muszą być identyczne; mogą mieć również charakter komplementarny.

Do umów dotyczących wspólnego świadczenia usług publicznych nie powinny mieć zastosowania zasady określone w niniejszej dyrektywie, pod warunkiem że umowy te są zawierane wyłącznie między instytucjami zamawiającymi, że prowadzeniem tej współpracy kierują jedynie względy związane z interesem publicznym i że żaden prywatny usługodawca nie znajduje się w sytuacji korzystniejszej niż jego konkurenci.

Aby spełnić te warunki, współpraca ta powinna opierać się na koncepcji współdziałania. Współdziałanie takie nie wymaga, by wszystkie uczestniczące instytucje wzięły na siebie wykonanie głównych obowiązków umownych, o ile podjęto zobowiązania do udziału w wykonaniu danej usługi publicznej w ramach współpracy. Ponadto realizacja współpracy, w tym wszelkie transfery finansowe pomiędzy uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi, powinna podlegać wyłącznie względom związanym z interesem publicznym".

4 Artykuł 2 ust. 1 pkt 4 niniejszej dyrektywy definiuje „podmiot prawa publicznego" w następujący sposób:

„podmiot, który posiada wszystkie poniższe cechy:

a) został utworzony w konkretnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego;

b) posiada osobowość prawną; oraz

c) jest finansowany w przeważającej części przez państwo, władze regionalne lub lokalne lub inne podmioty prawa publicznego; bądź jego zarząd podlega nadzorowi ze strony tych władz lub podmiotów; bądź ponad połowa członków jego organu administrującego, zarządzającego lub nadzorczego została wyznaczona przez państwo, władze regionalne lub lokalne, lub przez inne podmioty prawa publicznego".

5 Rozdział I rzeczonej dyrektywy, zatytułowany „Zakres stosowania i definicje", zawiera sekcję 3 poświęconą „[w]yłączeniom", która obejmuje art. 7–12 tej dyrektywy.

6 Artykuł 10 dyrektywy 2014/24, zatytułowany „Wyłączenia szczególne dotyczące zamówień na usługi", stanowi w lit. h):

„Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do zamówień publicznych na usługi w zakresie:

[…]

h) usług w dziedzinie obrony cywilnej, ochrony ludności i zapobiegania niebezpieczeństwom, świadczonych przez organizacje lub stowarzyszenia o charakterze niekomercyjnym i objętych następującymi kodami CPV: 75250000-3 [Usługi straży pożarnej oraz ratownicze], 75251000-0 [Usługi straży pożarnej], 75251100-1 [Usługi służb pożarniczych], 75251110-4 [Usługi ochrony przeciwpożarowej], 75251120-7 [Usługi ochrony przeciwpożarowej lasów], 75252000-7 [Służby ratownicze], 75222000-8 [Usługi obrony cywilnej]; 98113100-9 [Usługi w zakresie bezpieczeństwa jądrowego]; 85143000-3 [Usługi transportu sanitarnego], z wyjątkiem usług transportu sanitarnego pacjentów;

[…]".

7 Artykuł 12 tej dyrektywy, zatytułowany „Zamówienia publiczne między podmiotami sektora publicznego”, stanowi:

„1. Zamówienie publiczne udzielone przez instytucję zamawiającą osobie prawa prywatnego lub publicznego nie jest objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) instytucja zamawiająca sprawuje nad daną osobą prawną kontrolę podobną do kontroli, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami;

b) ponad 80% działalności kontrolowanej osoby prawnej jest prowadzone w ramach wykonywania zadań powierzonych jej przez instytucję zamawiającą sprawującą kontrolę lub przez inne osoby prawne kontrolowane przez tę instytucję zamawiającą; oraz

c) w kontrolowanej osobie prawnej nie ma bezpośredniego udziału kapitału prywatnego, z wyjątkiem form udziału kapitału prywatnego o charakterze niekontrolującym i nieblokującym, wymaganych na mocy krajowych przepisów ustawowych, zgodnie z Traktatami, oraz niewywierających decydującego wpływu na kontrolowaną osobę prawną.

[…].

4. Umowa zawarta wyłącznie pomiędzy dwiema lub więcej instytucjami zamawiającymi wykracza poza zakres stosowania niniejszej dyrektywy [Do umowy zawartej wyłącznie między co najmniej dwiema instytucjami zamawiającymi nie stosuje się niniejszej dyrektywy], jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) umowa ustanawia lub wdraża współpracę między uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi w celu zapewnienia wykonania usług publicznych, które muszą one wykonać, z myślą o realizacji celów, które im wspólnie przyświecają;

b) wdrożeniem tej współpracy kierują jedynie względy związane z interesem publicznym; oraz

c) uczestniczące instytucje zamawiające wykonują na otwartym rynku mniej niż 20% działalności będącej przedmiotem współpracy.

[…]”.

8 System uproszczony, o którym mowa w motywie 28 wspomnianej dyrektywy, został zdefiniowany w art. 74–77 tej dyrektywy.

Prawo włoskie

9 Artykuł 15 legge n. 241 – Nuove norme in materia di procedimento amministrativo e di diritto di accesso ai documenti amministrativi (ustawy nr 241 w sprawie nowych zasad dotyczących postępowania administracyjnego oraz prawa dostępu do dokumentów administracyjnych) z dnia 7 sierpnia 1990 r. (GURI nr 192 z dnia 18 sierpnia 1990 r.), w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności faktycznych sprawy w postępowaniu głównym, (zwanej dalej „ustawą nr 241/1990”), poświęcony „[p]orozumieniom między organami administracji publicznej”, stanowi w ust. 1:

„Organy administracji publicznej mogą zawsze zawierać pomiędzy sobą porozumienia regulujące wzajemną współpracę w zakresie działalności prowadzonej we wspólnym interesie, także w wypadkach innych niż przewidziane w art. 14”.

10 Artykuł 5 decreto legislativo n. 50 – Codice dei contratti pubblici (dekretu ustawodawczego nr 50 w sprawie kodeksu zamówień publicznych) z dnia 18 kwietnia 2016 r. (dodatek zwyczajny do GURI nr 91 z dnia 19 kwietnia 2016 r., zwanego dalej „kodeksem zamówień publicznych"), zatytułowany „Wspólne zasady w zakresie wyłączeń dotyczących koncesji, zamówień publicznych oraz porozumień między instytucjami publicznymi i instytucjami zamawiającymi w sektorze publicznym", przewiduje w ust. 6:

„Do umowy zawartej wyłącznie między co najmniej dwiema instytucjami zamawiającymi nie stosuje się niniejszego kodeksu, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki:

a) umowa ustanawia lub wdraża współpracę między uczestniczącymi publicznymi podmiotami zamawiającymi w celu zapewnienia wykonania usług publicznych, które muszą one wykonać, z myślą o realizacji celów, które im wspólnie przyświecają;

b) wdrożeniem tej współpracy kierują jedynie względy związane z interesem publicznym; oraz

c) uczestniczące instytucje zamawiające lub publiczne podmioty zamawiające wykonują na otwartym rynku mniej niż 20% działalności będących przedmiotem współpracy".

11 Artykuł 17 tego kodeksu, zatytułowany „Wyłączenia szczególne dotyczące zamówień i koncesji na usługi", stanowi w ust. 1:

„Przepisy niniejszego kodeksu nie mają zastosowania do zamówień publicznych i koncesji na usługi w zakresie:

[…]

h) usług w dziedzinie obrony cywilnej, ochrony ludności i zapobiegania niebezpieczeństwom, świadczonych przez organizacje lub stowarzyszenia o charakterze niekomercyjnym i objętych następującymi kodami CPV: 75250000-3 [Usługi straży pożarnej oraz ratownicze], 75251000-0 [Usługi straży pożarnej], 75251100-1 [Usługi służb pożarniczych], 75251110-4 [Usługi ochrony przeciwpożarowej], 75251120-7 [Usługi ochrony przeciwpożarowej lasów], 75252000-7 [Służby ratownicze], 75222000-8 [Usługi obrony cywilnej]; 98113100-9 [Usługi w zakresie bezpieczeństwa jądrowego] i 85143000-3 [Usługi transportu sanitarnego], z wyjątkiem usług transportu sanitarnego pacjentów;

[…]".

12 Decreto legislativo n. 117 – Codice del Terzo settore (dekretu ustawodawczego nr 117 ustanawiającego kodeks trzeciego sektora) z dnia 3 lipca 2017 r. (dodatek zwyczajny do GURI nr 179 z dnia 2 sierpnia 2017 r.) stanowi w art. 57 ust. 1, zatytułowanym „Usługi transportu sanitarnego i ratownictwa medycznego w szczególnie pilnych sytuacjach":

„Usługi transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego w szczególnie pilnych sytuacjach mogą być w pierwszej kolejności powierzone organizacjom wolontariackim zarejestrowanym przez okres co najmniej sześciu miesięcy w jednolitym krajowym rejestrze trzeciego sektora, należącym do sieci stowarzyszeniowej, o której mowa w art. 41 ust. 2, upoważnionym w tym zakresie na mocy regionalnego ustawodawstwa, o ile takie istnieje, jeżeli ze względu na szczególny charakter usługi bezpośrednie udzielenie zamówienia gwarantuje wykonanie usługi użyteczności publicznej, w systemie skutecznie przyczyniającym się do osiągnięcia celu społecznego i realizacji celów solidarności, w warunkach efektywności ekonomicznej i adekwatności ekonomicznej oraz zgodnie z zasadami przejrzystości i niedyskryminacji".

13 Legge regionale n. 26 – Disciplina del sistema regionale di trasporto sanitario di soccorso ed emergenza (ustawa regionalna nr 26 o uregulowaniu regionalnego systemu transportu sanitarnego ratowniczego i ratownictwa w pilnych sytuacjach) z dnia 27 lipca 2012 r. (*Bollettino Ufficiale della Regione del Veneto* n. 61 z dnia 3 sierpnia 2012 r., zwana dalej „ustawą regionalną nr 26/2012"), ustanawia „regionalny system transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego".

14 Artykuł 1 tej ustawy, zatytułowany „Przedmiot i cele", stanowi:

„1. Region Wenecji Euganejskiej [(Włochy)] organizuje regionalny system transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego, przyznając zakładom opieki zdrowotnej oraz upoważnionym stowarzyszeniom możliwość uczestniczenia w wykonywaniu działalności w zakresie transportu ratowniczego i ratownictwa medycznego o charakterze ściśle medycznym, uwzględniając ich rozmieszczenie geograficzne, zakorzenienie w środowisku społecznym i medycznym Wenecji Euganejskiej, a także wartości efektywności i jakości wykonywanych usług w interesie publicznym oraz z poszanowaniem zasad powszechności, solidarności, efektywności ekonomicznej i adekwatności".

15 Artykuł 2 wspomnianej ustawy, zatytułowany „Definicje", stanowi w ust. 1:

„Do celów niniejszej ustawy [»]transport ratowniczy i sanitarny transport ratownictwa medycznego[«] oznacza działalność wykonywaną przy użyciu pojazdów ratowniczych przez personel, w szczególności medyczny, któremu powierzono świadczenie tej usługi, przy wykonywaniu następujących zadań:

a) usług transportu ratowniczego wykonywanych przy użyciu pojazdów ratowniczych i zarządzanych przez centrale operacyjne ds. koordynacji [*Servizio urgenze ed emergenze mediche* (służby ratownictwa medycznego) (SUEM)];

b) usług transportowych przewidzianych w ramach [*livelli essenziali di assistenza* (podstawowych poziomów opieki zdrowotnej) (LEA)] wykonywanych przy użyciu pojazdów ratowniczych;

c) usług transportowych, w których stan zdrowia pacjenta wymaga skorzystania z pojazdu ratowniczego i pomocy personelu medycznego lub innego odpowiednio wyszkolonego personelu podczas przewozu, a także potrzeby zapewnienia ciągłości opieki".

16 Zgodnie z art. 4 ustawy regionalnej n. 26/2012, który dotyczy „[w]ykazu regionalnego":

„1. W ciągu 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy rada regionalna zatwierdza wykaz regionalny, w którym w pierwszym rzędzie wpisane są zakłady opieki zdrowotnej i stowarzyszenia, które przez co najmniej pięć lat prowadzą na terytorium regionu działalność w zakresie transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego na rzecz [*unità locali socio-sanitarie* (lokalnych jednostek wykonujących zadania z zakresu ochrony zdrowia i spraw socjalnych) (ULSS)] na podstawie zawartych w tym celu szczególnych umów, które spełniają warunki udzielenia zezwolenia określone w [legge regionale n. 22 – Autorizzazione e accreditamento delle strutture sanitarie, socio-sanitarie e sociali (ustawie regionalnej n. 22 dotyczącej wydawania zezwoleń dla placówek ochrony zdrowia i socjalnych) z dnia 16 sierpnia 2002 r. (*Bollettino Ufficiale della Regione del Veneto* n. 82)], wraz z jej późniejszymi zmianami, z poszanowaniem przepisów unijnych dotyczących swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług.

2. Oprócz podmiotów, o których mowa w ust. 1, w wykazie regionalnym, o którym mowa w tym ustępie są wymienione komitety Włoskiego Czerwonego Krzyża (CRI), po zawarciu szczegółowego porozumienia z regionalnym komitetem regionu Wenecji Euganejskiej tej organizacji oraz z Istituti Pubblici di Assistenza e Beneficienza (publicznymi instytucjami dobroczynnymi i charytatywnymi) (IPAB), które prowadzą działalność w zakresie transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego, w drodze porozumienia i oświadczenia zastępczego dotyczącego spełnienia

warunków zezwolenia przewidzianych w ustawie regionalnej [nr 22], wraz z jej późniejszymi zmianami oraz warunków wskazanych przez radę regionalną, zgodnie z art. 3 ust. 2, z poszanowaniem przepisów unijnych dotyczących swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług.

3. Wykaz regionalny, o którym mowa w ust. 1, jest corocznie aktualizowany o nowe zakłady opieki zdrowotnej i stowarzyszenia, które spełniają warunki udzielania zezwoleń przewidziane w ustawie regionalnej [nr 22], wraz z jej późniejszymi zmianami.

4. Osoby znajdujące się w wykazie regionalnym podlegają okresowym kontrolom w celu ustalenia, czy spełniają one nadal powyższe warunki".

17 Artykuł 5 tej ustawy, dotyczący „[o]rganizacji działalności w zakresie transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego", stanowi:

„1. Działalność w zakresie transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego jest wykonywana przez [ULSS] oraz osoby umieszczone w wykazie regionalnym, o którym mowa w art. 4.

2. Stosunki z [ULSS], a także sposób, w jaki osoby znajdujące się w wykazie regionalnym, o którym mowa w art. 4, uczestniczą w działalności w zakresie ratownictwa medycznego, regulują szczególne umowy zawierane na podstawie jednolitego wzoru zatwierdzonego przez radę regionalną i publikowanego zgodnie z obowiązującymi unijnymi i krajowymi przepisami w dziedzinie zamówień publicznych.

3. Umowy, o których mowa w ust. 2, przewidują system budżetowy ustanowiony na podstawie kryteriów opartych na stosowaniu standardowych kosztów określonych przez radę regionalną i aktualizowanych co trzy lata.

[…].

5. Jeżeli działalność w zakresie transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego nie może być wykonywana przez osoby wymienione w wykazie regionalnym, o którym mowa w art. 4, [ULSS] mogą ją powierzyć określonym osobom, za wynagrodzeniem, w drodze przetargu publicznego, przy poszanowaniu obowiązujących krajowych i unijnych przepisów w dziedzinie zamówień publicznych, spełniającego wymogi umożliwiające zagwarantowanie odpowiedniego poziomu jakości oraz wzmocnienie społecznego charakteru usługi".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

18 W 2017 r. AULSS nr 6 ogłosił przetarg na udzielenie – na podstawie kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie – zamówienia publicznego na świadczenie usług transportu sanitarnego pacjentów poddawanych hemodializie na okres pięciu lat, z możliwością przedłużenia o dodatkowy rok (zwany dalej „spornym przetargiem"). Roczna wartość tej umowy została oszacowana na kwotę 5 043 560 EUR oraz na kwotę 25 217 800 EUR w odniesieniu do okresu pięcioletniego.

19 Croce Verde zakwestionowało przed Tribunale amministrativo regionale del Veneto (regionalnym sądem administracyjnym dla Wenecji Euganejskiej, Włochy) decyzję AULSS nr 6 w zakresie, w jakim na jej mocy agencja ta dokonała wyboru przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, a nie skorzystała z możliwości zawarcia partnerstwa między podmiotami sektora publicznego. W przypadku bowiem gdy spełnione są warunki wymagane do zawarcia takiego partnerstwa, ustawa regionalna nr 26/2012 nakłada obowiązek zawarcia umowy uregulowanej w art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 i art. 5 ust. 6 kodeksu zamówień publicznych z upoważnionym

podmiotem publicznym, bez konieczności przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, a nawet zamówienia publicznego podlegającego systemowi uproszczonemu, przewidzianego w art. 10 lit. h) tej dyrektywy i w art. 17 ust. 1 lit. h) tego kodeksu.

20 W tym względzie Croce Verde twierdzi, że nie jest zwykłym stowarzyszeniem prawa prywatnego zajmującym się wolontariatem, lecz instytucją publiczną o charakterze niegospodarczym, a dokładniej IPAB-em. W związku z tym od ponad stu lat uczestniczyła ona w działalności w zakresie opieki zdrowotnej na rzecz mieszkańców na terytorium Padwy (Włochy), świadcząc w głównej mierze usługi transportu rannych i chorych o charakterze niekomercyjnym. Na mocy umowy podpisanej w dniu 22 grudnia 2017 r., na podstawie ustawy regionalnej nr 26/2012, powierzono jej zresztą wykonywanie usług ratownictwa medycznego w szczególnie pilnych sytuacjach w AULSS nr 6. Ponadto w wyniku przetargu ogłoszonego w 2010 r., który był przedłużany dwukrotnie i który wygasł w dniu 31 marca 2018 r., powierzono jej również wykonywanie usług zwykłego transportu sanitarnego.

21 Tribunale amministrativo regionale del Veneto (regionalny sąd administracyjny dla Wenecji Euganejskiej) uznał jednak, że art. 10 i 74 dyrektywy 2014/24, a także art. 17 ust. 1 lit. h) kodeksu zamówień publicznych, przewidują udzielanie zamówień na usługi transportu sanitarnego niemającego charakteru ratowniczego w drodze przetargu.

22 Ponieważ jednak sąd ten uwzględnił zarzut oparty na tym, że AULSS nr 6 nie był upoważniony do zorganizowania spornego przetargu, ten ostatni wniósł w tym względzie odwołanie od wyroku Tribunale amministrativo regionale del Veneto (regionalnego sądu administracyjnego w Wenecji Euganejskiej) do sądu odsyłającego, Consiglio di Stato (rady stanu, Włochy).

23 Sąd odsyłający, który oddalił odwołanie główne, musi jeszcze wypowiedzieć się w przedmiocie odwołania wzajemnego, w ramach którego Croce Verde powtarza argumentację przedstawioną w pierwszej instancji.

24 Sąd odsyłający uważa, że należy odróżnić, z jednej strony, usługi transportu sanitarnego i ratownictwa medycznego w szczególnie pilnych sytuacjach od usług transportu sanitarnego, z drugiej strony. Artykuł 10 dyrektywy 2014/24 w związku z jej motywem 28, a także art. 17 ust. 1 lit. h) kodeksu zamówień publicznych wyklucza ze stosowania przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych usługi transportu sanitarnego i ratownictwa medycznego w szczególnie pilnych sytuacjach, które polegają, w przypadku organizacji o charakterze niekomercyjnym, na przewozie pojazdem sanitarnym pacjenta i udzieleniu mu pierwszej pomocy w szczególnie pilnej sytuacji. Natomiast ponieważ usługi transportu sanitarnego nie mają charakteru pilnego, podlegają one „łagodniejszemu reżimowi" ustanowionemu w art. 74–77 dyrektywy 2014/24, z tego względu, że – tak jak w sprawie w postępowaniu głównym – ich wartość jest równa lub wyższa niż próg w wysokości 750 000 EUR, przewidziany w dyrektywie 2014/24.

25 Jednakże art. 5 ustawy regionalnej nr 26/2012 przewiduje, że w przypadku gdy usługi transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego nie są wykonywane bezpośrednio przez ULSS, muszą one zostać wykonane przez podmioty znajdujące się w wykazie regionalnym, o którym mowa w art. 4 tej ustawy, oraz że sposób wykonywania tych usług regulują umowy ad hoc. Ponadto zamówienie na wykonanie usług transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego może być udzielone w następstwie otwartego zaproszenia do ubiegania się o zamówienie wyłącznie w przypadku, gdy usługi te nie mogą być wykonane przez podmioty znajdujące się we wspomnianym wykazie regionalnym.

26 Ponadto, zgodnie z art. 2 ustawy regionalnej nr 26/2012, system udzielania zamówień na usługi „transportu ratowniczego i sanitarnego transportu ratownictwa medycznego" ma zastosowanie do działalności wykonywanej przy użyciu pojazdów ratowniczych m.in. przez personel medyczny, stanowiących w szczególności „usługi transportowe świadczone na podstawowych poziomach pomocy medycznej (LEA) przy użyciu pojazdów ratowniczych", a także „usługi transportowe, w ramach

których stan zdrowia pacjenta wymaga skorzystania z pojazdu ratowniczego i pomocy personelu medycznego lub innego odpowiednio wyszkolonego personelu podczas przewozu, a także potrzeby zapewnienia ciągłości opieki". Zdaniem sądu odsyłającego działalność objętą wspomnianym systemem stanowi zatem działalność, zwłaszcza w ostatnim przypadku, która wydaje się wchodzić w zakres zwykłego transportu pacjentów, a nie transportu ratowniczego.

27 W konsekwencji sąd odsyłający uważa, że rozpatrywane w postępowaniu głównym usługi można zakwalifikować jako „usługi zwykłego transportu sanitarnego" lub „usługi transportu ratowniczego", a nie jako „usługi sanitarnego transportu ratownictwa medycznego w szczególnie pilnych sytuacjach". W związku z tym, zgodnie z art. 5 ustawy regionalnej nr 26/2012, sąd odsyłający uważa, że instytucja zamawiająca może skorzystać z postępowania przetargowego tylko w przypadku niemożności bezpośredniego udzielenia zamówienia poprzez zawarcie umowy.

28 Sąd odsyłający ma jednak wątpliwości co do zgodności z prawem Unii art. 5 ustawy regionalnej nr 26/2012, gdy przepis ten ma zastosowanie do innych usług niż usługi transportu sanitarnego i ratownictwa medycznego. Wątpliwość ta dotyczy również przypadku, w którym bezpośrednie udzielenie zamówienia nastąpiłoby w wyniku zawarcia partnerstwa między instytucjami zamawiającymi.

29 Sąd odsyłający zauważa, że zgodnie z art. 15 ustawy nr 241/1990 podmioty publiczne mogą zawsze skorzystać z instrumentu umowy w celu zawarcia między nimi porozumień mających na celu uregulowanie, we współpracy, przebiegu działalności będącej przedmiotem wspólnego zainteresowania. Niemniej jednak taka współpraca między podmiotami publicznymi nie może podważać głównego celu przepisów Unii mających zastosowanie w dziedzinie zamówień publicznych, a mianowicie swobodnego przepływu usług oraz otwarcia na niezakłóconą konkurencję we wszystkich państwach członkowskich.

30 Artykuł 5 ust. 6 kodeksu zamówień publicznych potwierdza wyłączenie stosowania przepisów dotyczących zamówień publicznych, jeżeli spełnione są ustanowione w nim warunki. Otóż tak jest właśnie w niniejszej sprawie. Wspólnym celem AULSS nr 6 i Croce Verde jest bowiem angażowanie osób umieszczonych w wykazie regionalnym, o którym mowa w art. 4 ustawy regionalnej nr 26/2012, oraz wspieranie wolontariatu. Ponadto Croce Verde zostało umieszczone we wspomnianym wykazie regionalnym jako IPAB. Wreszcie wykonuje ono minimalną część swojej działalności na rynku usług transportu sanitarnego i ratownictwa medycznego.

31 Sąd odsyłający zauważa jednak, że art. 15 ustawy nr 241/1990 i art. 5 ust. 6 kodeksu zamówień publicznych ograniczają się do zaproponowania zawarcia partnerstwa między podmiotami sektora publicznego stanowiącego alternatywę dla przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego oraz że przepisy te nie mogą nakładać obowiązku zawarcia takiego partnerstwa tak, jakby miał on znaczenie priorytetowe. Porozumienie między instytucjami zamawiającymi stanowi zatem dla nich otwartą opcję i wymaga zawarcia dwustronnej umowy między umawiającymi się stronami. Oznacza to, że instytucja zamawiająca może jedynie wyrazić swoją wolę zawarcia takiego partnerstwa, nie mając możliwości zmuszenia innej instytucji zamawiającej do wyboru tej opcji. Sąd odsyłający wskazuje w tym względzie, że w niniejszym przypadku AULSS nr 6 nie zamierzał skorzystać z tej możliwości, ponieważ postanowił ogłosić sporny przetarg.

32 Ponadto sąd odsyłający uważa, że art. 5 ustawy regionalnej nr 26/2012 nie może zobowiązywać instytucji zamawiającej do uzasadnienia swojego wyboru udzielenia zamówienia na usługi rozpatrywane w postępowaniu głównym w drodze przetargu. Taki wymóg uzasadnienia byłby bowiem usprawiedliwiony jedynie w przypadku, gdyby instytucja zamawiająca zamierzała skorzystać z bezpośredniego udzielenia zamówienia po zakończeniu dwustronnych negocjacji z tego względu, że nie umożliwiły one zebrania informacji porównawczych w celu wyłonienia najkorzystniejszej ekonomicznie oferty.

33 Natomiast postępowanie przetargowe gwarantuje poszanowanie zasad prawa Unii, jakimi są zasady bezstronności, jawności, przejrzystości, uczestnictwa i równego traktowania, poprzez umożliwienie porównania różnych ofert na podstawie kryterium oferty najkorzystniejszej ekonomicznie.

34 Tym samym, skoro prawo Unii nie określa różnych równoległych ogólnych interesów, takich jak wspieranie wolontariatu, skorzystanie z bezpośredniego udzielenia zamówienia poprzez zawarcie umowy nie może być uzasadnione. Ma to miejsce w niniejszej sprawie, ponieważ Croce Verde uważa, że jest jedyną upoważnioną instytucją w regionie Wenecji Euganejskiej posiadającą status przedsiębiorstwa publicznego, co wyklucza wszelką konkurencję i dokonanie porównania potencjalnych wykonawców zainteresowanych świadczeniem usług rozpatrywanych w postępowaniu głównym. Natomiast podobnie jak inne organizacje wolontariackie umieszczone w regionalnym wykazie, o którym mowa w art. 4 ustawy regionalnej nr 26/2012, Croce Verde, jako podmiot gospodarczy, miało pełne prawo uczestniczyć w spornym przetargu, a tym samym powołać się na korzystny charakter swej oferty.

35 W powyższych okolicznościach Consiglio di Stato (rada stanu) postanowiła zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy w przypadku, gdy obie strony są podmiotami publicznymi, motyw 28, art. 10 i art. 12 ust. 4 dyrektywy [2014/24] wykluczają możliwość zastosowania art. 5 w związku z art. 1[–]4 ustawy regionalnej [nr 26/2012] na podstawie partnerstwa publiczno-publicznego, o którym mowa w art. 12 ust. 4 [tej dyrektywy], art. 5 ust. 6 [kodeksu zamówień publicznych] i art. 15 ustawy 241/1990?

2) Czy w przypadku, gdy obie strony są podmiotami publicznymi, motyw 28, art. 10 i art. 12 ust. 4 dyrektywy [2014/24] wykluczają możliwość zastosowania przepisów ustawy regionalnej [nr 26/2012] na podstawie partnerstwa publiczno-publicznego, o którym mowa w art. 12 ust. 4 [tej dyrektywy], art. 5 ust. 6 [kodeksu zamówień publicznych] i art. 15 ustawy nr 241/1990, w ograniczonym znaczeniu zobowiązania instytucji zamawiającej do uzasadnienia decyzji o powierzeniu świadczenia zwykłych usług transportu sanitarnego w drodze przetargu, a nie w drodze bezpośredniego ich powierzenia poprzez zawarcie umowy?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

36 Zgodnie z art. 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odpowiedź na pytanie prejudycjalne można wywieść w sposób jednoznaczny z orzecznictwa lub jeżeli odpowiedź na takie pytanie nie pozostawia żadnych uzasadnionych wątpliwości, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem.

37 Powyższy przepis należy zastosować w niniejszej sprawie.

W przedmiocie pytania pierwszego

38 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które uzależnia możliwość udzielenia zamówienia publicznego od okoliczności, że partnerstwo między podmiotami sektora publicznego nie umożliwia zapewnienia usług zwykłego transportu sanitarnego.

39 Jak zauważył Trybunał w wyroku z dnia 3 października 2019 r., Irgita (C-285/18, zwanym dalej „wyrokiem Irgita", EU:C:2019:829, pkt 41), dyrektywa 2014/24 ma na celu, zgodnie z jej motywem 1, koordynację krajowych procedur udzielania zamówień publicznych powyżej pewnej wartości.

40 Z pkt 43 wyroku Irgita wynika, że art. 12 ust. 1 tej dyrektywy, dotyczący transakcji wewnętrznych, zwanych także „zamówieniami *in-house*", który ogranicza się zatem do sprecyzowania warunków, jakich musi przestrzegać instytucja zamawiająca przy udzielaniu zamówienia typu in-house, skutkuje jedynie upoważnieniem państw członkowskich do wyłączenia takiego zamówienia z zakresu stosowania dyrektywy 2014/24.

41 W związku z tym rzeczony przepis nie może pozbawiać państw członkowskich swobody przedkładania określonego sposobu świadczenia usług, wykonania robót budowlanych lub dostaw, ze szkodą dla innych sposobów. Swoboda ta oznacza bowiem wybór dokonywany na etapie poprzedzającym udzielenie zamówienia, który w związku z tym nie może wchodzić w zakres dyrektywy 2014/24 (wyrok Irgita, pkt 44).

42 Swoboda państw członkowskich w zakresie wyboru sposobu świadczenia usług, w drodze którego instytucje zamawiające zaspokajają własne potrzeby, wynika także z motywu 5 dyrektywy 2014/24, który stanowi, że „żaden przepis w niniejszej dyrektywie nie zobowiązuje państw członkowskich do zlecania podmiotom zewnętrznym świadczenia usług, które chcą świadczyć samodzielnie lub zorganizować w sposób inny niż w drodze zamówień publicznych w rozumieniu niniejszej dyrektywy", i który zawiera w tym względzie ustalenia orzecznictwa Trybunału sprzed przyjęcia wspomnianej dyrektywy (wyrok Irgita, pkt 45).

43 W związku z tym, podobnie jak dyrektywa 2014/24 nie zobowiązuje państw członkowskich do przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, nie może ona również zobowiązywać ich do udzielania zamówień typu in-house, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 12 ust. 1 (wyrok Irgita, pkt 46).

44 Ponadto, jak zauważył Trybunał w pkt 47 wyroku Irgita, swoboda pozostawiona państwom członkowskim została jeszcze bardziej podkreślona w art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji (Dz.U. 2014, L 94, s. 1), zgodnie z którym:

„Niniejsza dyrektywa uznaje zasadę swobodnego administrowania przez krajowe, regionalne i lokalne organy władzy publicznej zgodnie z prawem krajowym i prawem unijnym. Organy władzy publicznej mają swobodę decydowania o tym, jak najlepiej zarządzać wykonaniem robót budowlanych lub świadczeniem usług, aby zapewnić w szczególności wysoki poziom jakości, bezpieczeństwa i przystępności, równe traktowanie i propagowanie powszechnego dostępu oraz praw użytkowników w dziedzinie usług publicznych.

Wspomniane organy władzy publicznej mogą wybrać, czy wykonują swoje zadania w zakresie interesu publicznego z wykorzystaniem własnych zasobów, czy we współpracy z innymi organami, lub czy powierzają ich wykonanie wykonawcom".

45 Swoboda państw członkowskich w zakresie wyboru sposobu świadczenia usług, który uznają za najbardziej odpowiedni dla wykonania robót budowlanych lub świadczenia usług, nie może jednak być nieograniczona. Przeciwnie, należy z niej korzystać z poszanowaniem podstawowych zasad TFUE, a w szczególności zasad: swobodnego przepływu towarów, swobody przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, a także zasad z nich wynikających, takich jak zasada równego traktowania, zasada niedyskryminacji, zasada wzajemnego uznawania, zasada proporcjonalności oraz zasada przejrzystości (wyrok Irgita, pkt 48).

46 W konsekwencji Trybunał zauważył w pkt 50 wyroku Irgita, że art. 12 ust. 1 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, na mocy którego państwo członkowskie uzależnia możliwość udzielenia zamówienia typu in-house w szczególności od warunku, że umowy zawierane w ramach udzielania zamówień publicznych nie pozwalają na zapewnienie dobrej jakości, dostępności i ciągłości świadczonych usług, o ile wybór konkretnego sposobu świadczenia usług, dokonany na etapie poprzedzającym udzielenie zamówienia publicznego, jest zgodny z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji, wzajemnego uznawania, proporcjonalności i przejrzystości.

47 Z powyższych rozważań wynika po pierwsze, że swoboda państw członkowskich w zakresie wyboru sposobu świadczenia usług, w drodze którego instytucje zamawiające zaspokajają własne potrzeby, zezwala, mutatis mutandis, na uzależnienie możliwości udzielenia zamówienia publicznego od niemożności zawarcia partnerstwa pomiędzy instytucjami zamawiającymi zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24.

48 Zgodnie z tym przepisem do zawarcia partnerstwa między instytucjami zamawiającymi może dojść jedynie, jeżeli umowa ustanawia lub wdraża współpracę między uczestniczącymi instytucjami zamawiającymi w celu zapewnienia wykonania usług publicznych, które muszą one wykonać, z myślą o realizacji celów, które im wspólnie przyświecają, jeżeli prowadzeniem tej współpracy kierują jedynie względy związane z interesem publicznym oraz jeżeli uczestniczące instytucje zamawiające wykonują na otwartym rynku mniej niż 20% działalności będącej przedmiotem współpracy.

49 W tym względzie należy zauważyć, jak uczyniła to Komisja w uwagach na piśmie, że nawet jeśli Croce Verde jest IPAB-em, to nie jest pewne, czy stanowi ono „podmiot prawa publicznego” w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy 2014/24.

50 Do sądu odsyłającego należy również upewnienie się, że art. 5 ust. 2 i 3 ustawy regionalnej nr 26/2012 rzeczywiście pozwala na ustalenie istnienia współpracy między instytucjami zamawiającymi, ponieważ zgodnie z tym przepisem stosunki między ULSS i osobami umieszczonymi w wykazie regionalnym, o którym mowa w art. 4 tej ustawy, które należą do zakresu ratownictwa medycznego, są regulowane przez szczególne umowy zawierane na podstawie jednolitego wzoru zatwierdzonego przez radę regionalną.

51 Po drugie, swoboda państw członkowskich w zakresie wyboru sposobu świadczenia usług, w drodze którego instytucje zamawiające zaspokajają własne potrzeby, zezwala im, w kontekście usług w dziedzinie obrony cywilnej, ochrony ludności i zapobiegania niebezpieczeństwom, na danie pierwszeństwa udzielaniu zamówień organizacjom lub stowarzyszeniom o charakterze niekomercyjnym, zgodnie z art. 74–77 dyrektywy 2014/24, z zastrzeżeniem przestrzegania warunków przewidzianych w art. 10 lit. h) tej dyrektywy.

52 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 10 lit. h) dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, iż przewidziany w nim wyjątek od stosowania reguł udzielania zamówień publicznych obejmuje udzielanie pomocy w sytuacjach pilnych pacjentom przez ratownika lub sanitariusza w karetce pogotowia ratunkowego w ramach kodu CPV 75252000-7 (służby ratownicze), a także kwalifikowany transport sanitarny w ramach kodu 85143000-3 (usługi transportu sanitarnego), o ile ów kwalifikowany transport sanitarny jest faktycznie wykonywany przez personel odpowiednio przeszkolony w zakresie pierwszej pomocy i dotyczy pacjenta, w przypadku którego istnieje ryzyko pogorszenia się jego stanu zdrowia podczas tego transportu (wyrok z dnia 21 marca 2019 r., Falck Rettungsdienste i Falck, C-465/17, EU:C:2019:234, pkt 51). Skorzystanie z tego wyłączenia zakłada bowiem ponadto, że usługi transportu sanitarnego są świadczone przez organizacje lub stowarzyszenia o charakterze niekomercyjnym w rozumieniu tego przepisu i ma miejsce pilna sytuacja (postanowienie z dnia 20 czerwca 2019 r., Italy Emergenza i Associazione Volontaria di Pubblica Assistenza „Croce Verde”, C-424/18, EU:C:2019:528, pkt 28).

53 Wreszcie, w obu przypadkach, o których mowa w pkt 47 i 51 niniejszego postanowienia, do państw członkowskich należy, w ramach korzystania przez nie ze swobody w zakresie wyboru sposobu świadczenia usług, w drodze którego instytucje zamawiające zaspokajają własne potrzeby, czuwanie nad przestrzeganiem zasad równego traktowania, niedyskryminacji, wzajemnego uznawania, proporcjonalności i przejrzystości (wyrok Irgita, pkt 48).

54 W związku z tym na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, że art. 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które uzależnia możliwość udzielenia zamówienia publicznego od okoliczności, że partnerstwo między podmiotami sektora publicznego nie umożliwia zapewnienia usług zwykłego transportu sanitarnego, o ile wybór konkretnego sposobu świadczenia usług, dokonany na etapie poprzedzającym udzielenie zamówienia publicznego, jest zgodny z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji, wzajemnego uznawania, proporcjonalności i przejrzystości.

W przedmiocie pytania drugiego

55 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które nakłada na instytucję zamawiającą obowiązek uzasadnienia dokonanego przez nią wyboru udzielenia zamówienia na świadczenie usług zwykłego transportu sanitarnego w drodze przetargu, a nie w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia poprzez zawarcie umowy z inną instytucją zamawiającą.

56 Jak wynika z odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze, ani art. 10 lit. h), ani art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które przewiduje udzielenie zamówienia publicznego jedynie pomocniczo i na zasadzie odstępstwa.

57 W związku z tym prawo Unii, a w szczególności art. 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24, nie stoi na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które nakłada na instytucję zamawiającą obowiązek wykazania, że nie są spełnione warunki stosowania tych przepisów.

58 Na pytanie drugie należy zatem odpowiedzieć, że art. 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które nakłada na instytucję zamawiającą obowiązek uzasadnienia dokonanego przez nią wyboru udzielenia zamówienia na świadczenie usług zwykłego transportu sanitarnego w drodze przetargu, a nie w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia poprzez zawarcie umowy z inną instytucją zamawiającą.

W przedmiocie kosztów

59 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającej dyrektywę 2004/18/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które uzależnia możliwość udzielenia zamówienia publicznego od okoliczności, że partnerstwo między podmiotami sektora publicznego nie umożliwia zapewnienia usług zwykłego transportu sanitarnego, o ile wybór konkretnego sposobu**

świadczenia usług, dokonany na etapie poprzedzającym udzielenie zamówienia publicznego, jest zgodny z zasadami równego traktowania, niedyskryminacji, wzajemnego uznawania, proporcjonalności i przejrzystości.

2) **Artykuł 10 lit. h) i art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu regionalnemu, które nakłada na instytucję zamawiającą obowiązek uzasadnienia dokonanego przez nią wyboru udzielenia zamówienia na świadczenie usług zwykłego transportu sanitarnego w drodze przetargu, a nie w drodze bezpośredniego udzielenia zamówienia poprzez zawarcie umowy z inną instytucją zamawiającą.**

Podpisy